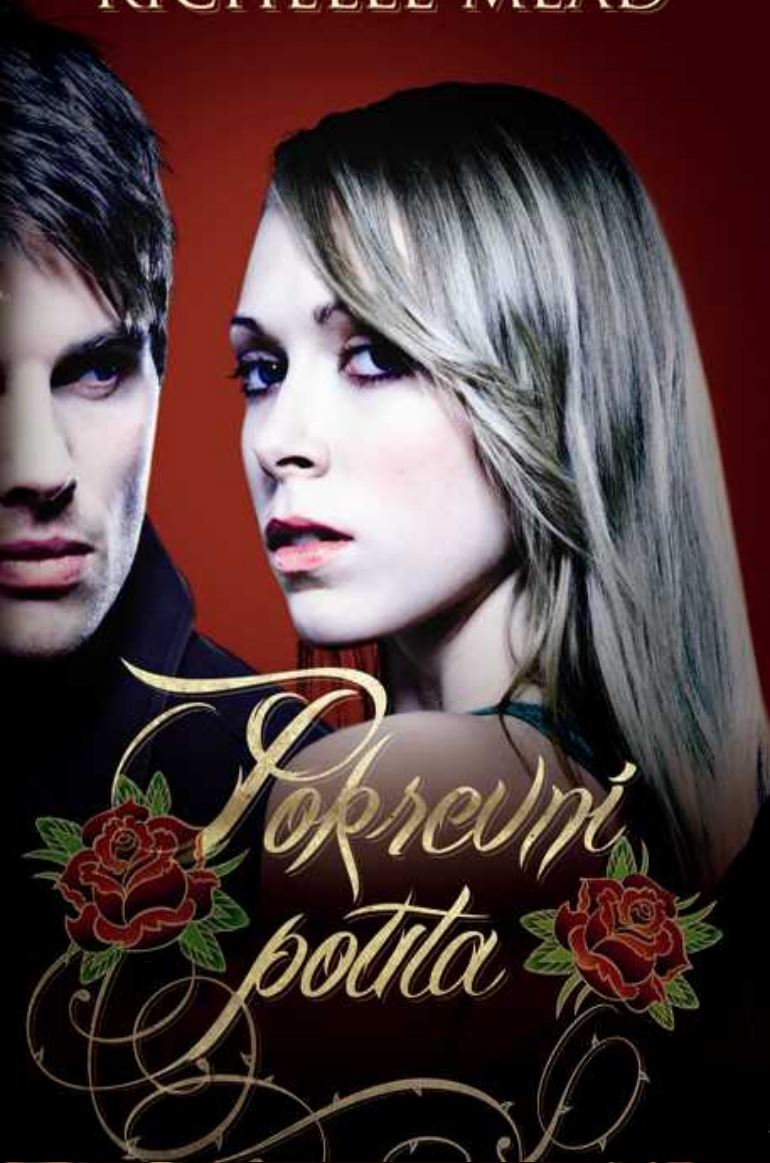

RICHELLE MEAD

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2011 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BLOODLINES,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2011,

přeložila Katrin Chýlová

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Hana Pernicová

Korektura: Lea Petrovská

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Marek Šebesta

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2011

ISBN 978-80-7303-702-4

1. kapitola

NEMOHLA JSEM DÝCHAT.

Někdo mi tiskl ruku na pusu a druhou mi třásl ramenem. Probudilo mě to z tvrdého spánku. V tom okamžiku mi proletělo hlavou tisíc zběsilých myšlenek. Je to tady. Moje nejhorší noční můra se stala skutečností.

Jsou tady! Přišli si pro mě!

Zamrkala jsem a zděšeně se rozhlédla po setmělé místnosti. Uviděla jsem obličej svého otce. Pustil mě, ustoupil a měřil si mě chladným pohledem. Se stále divoce bušícím srdcem jsem se v posteli posadila.

„Tati?“

„Sydney. Nemohl jsem tě probudit.“

Přirozeně to byla jeho jediná omluva za to, že mě vyděsil k smrti.

„Musíš se jít obléknout a upravit,“ pokračoval. „Rychle a v tichosti. Sejdeme se dole v pracovně.“

Vykulila jsem oči a zaváhala, než jsem odpověděla. Tady existovala jen jediná přijatelná odpověď. „Ano, pane. Samozřejmě.“

„Půjdu vzbudit tvou sestru.“ Otočil se ke dveřím a já jsem vyskočila z postele.

„Zoe?“ vykřikla jsem. „Co od ní potřebuješ?“

„Pššt,“ uklidňoval mě. „Pospěš si a obleč se. A pamatuj, že to máš udělat potichu. Ať nevzbudíš matku.“

Bez dalšího slova za sebou zavřel dveře a nechal mě tam překvapenou. Znovu se mě začala zmocňovat panika. Na co potřebuje Zoe? Vyburcování takhle uprostřed noci mohlo znamenat jen nějakou naléhavou záležitost alchymistů. S tím ona nemá nic

společného. Technicky vzato, ani já už bych s tím neměla mít nic společného, protože za svoje špatné chování v létě jsem si vysloužila suspendování na dobu neurčitou. Co když se to týká právě toho? Co když mě nakonec zavřou do nápravného centra a moje místo zaujme Zoe?

V tu chvíli se se mnou zatočil celý svět. Musela jsem se chytit postele, abych neupadla. Nápravná centra. Ta jsou noční můrou pro mladé alchymisty, jako jsem já. Jsou to tajemná místa, kde se ti, kdo se dostali moc blízko k vampýrům, učí od nich odtrhnout a poučit se z chyb, které udělali. Co přesně se tam děje, je tajemstvím, které nikdo netouží rozluštit. Byla jsem si jistá, že „náprava“ je jen zaobalenější výraz pro „vymývání mozků“. Viděla jsem jen jednoho člověka, který se odtamtud vrátil, a vypadal, že mu po tom zbyla sotva půlka osobnosti. Působil jako zombík. Nechtěla jsem ani uvažovat nad tím, co s ním museli provádět, aby ho takhle zpracovali.

Vzpomněla jsem si, že otec naléhal, abych si pospíšila, a tak jsem se pokusila odsunout svůj strach stranou. Vybavila jsem si i jeho druhé upozornění, a tak jsem se pohybovala tiše. Moje matka má lehké spaní. Normálně by bylo jedno, kdyby nás přistihla, jak spěcháme na nějakou akci alchymistů, jenže poslední dobou nechovala k zaměstnavatelům svého manžela a dcery zrovna přátelské city. Od té doby, co mě minulý měsíc alchymisté vyložili na prahu rodičovského domu, byla tahle domácnost vřelá asi jako věžeňský lágr. Rodiče se hrozně hádali a já i moje sestra Zoe jsme radši našlapovaly po špičkách.

Zoe.

Na co otec potřebuje Zoe?

Ta otázka mě zaměstnávala celou dobu, co jsem se oblékala. Věděla jsem, co to znamená „upravit se“. Natáhnout si džíny a tričko nepřicházelo v úvahu. Namísto toho jsem si oblékla šedé kalhoty a slušnou bílou košili na knoflíky. Přes ni jsem si přehodila šedý dlouhý svetr, který jsem si pečlivě přepásala černým páskem. Jedinou ozdobou, kterou jsem si dopřála, byl zlatý křížek, který jsem nosila na krku pořád.

S vlasy jsem měla o něco větší problém. I po dvou hodinách spánku mi trčely do všech světových stran. Uhladila jsem si je,

jak to jen šlo, a nalakovala jsem si je. Doufala jsem, že ať už mě čeká cokoli, účes mi vydrží. Na líčení jsem neměla čas, a tak jsem si jen lehce přepudrovala obličej.

Celý ten proces mi zabral asi šest minut, což pro mě byl možná nový rekord. Tiše a opatrně jsem seběhla ze schodů, abych nezbudila matku. V obýváku byla tma, ale z pootevřených dveří otcovy pracovny se linulo světlo. Považovala jsem to za pozvání, a tak jsem dveře otevřela a vešla dovnitř. Tlumená konverzace rázem ustala. Otec mě přejel pohledem od hlavy k patě a ocenil můj zevnějšek, jak nejlépe dokázal – prostě se jen zdržel kritiky.

„Sydney,“ ozval se zprudka. „Myslím, že Donnu Stantonovou znáš.“

Hrozivá alchymistka stála u okna se založenýma rukama a vypadala stejně štíhle a houževnatě, jak jsem si ji pamatovala. Se Stantonovou jsem v poslední době strávila hodně času, ale těžko bych mohla říct, že jsme kamarádky. Zejména když určité moje akce vedly k tomu, že jsme obě skončily v jakémsi „vampýřím domácím vězení“. Ale pokud vůči mně chovala nějaké nepřátelství, nedávala to najevo. Zdvořile mi kývla na pozdrav a tvářila se profesionálně.

V místnosti byli ještě tři další alchymisté, samí muži. Otec mi je představil jako Barnese, Michaelsona a Horowitze. Barnes a Michaelson byli zhruba stejně staří jako můj otec a Stantonová. Horowitz byl mladší, asi tak kolem pětadvaceti. Zrovna si rozkládal nástroje na tetování. Všichni byli oblečení podobně jako já, v obyčejném decentním oděvu neurčitých barev. Naší zásadou vždycky bylo vypadat dobře, ale nepřilákat na sebe pozornost. Alchymisté si hrají na Muže v černém už po staletí, dávno předtím, než lidé začali vůbec snít o životě v jiných světech. Když na obličej alchymisty dopadne ve správném úhlu světlo, ukáže se tetování lilie, stejné jako mám já.

Moje nervozita ještě vzrostla. Chystá se tu na mě snad nějaký výslech? Chtějí se přesvědčit, jestli moje rozhodnutí pomáhat odpadlé poloviční vampýrce znamená, že se změnila moje loajalita? Překřížila jsem si paže přes hrudník a přinutila se k neutrálnímu výrazu. Doufala jsem, že to působí chladně a sebejistě. Jestli mám pořád ještě šanci se obhájit, chci to udělat důstojně.

Než kdokoli stačil promluvit, vešla do pracovny Zoe. Zavřela za sebou dveře a zděšeně se vykulenýma očima rozhlížela kolem. Otcova pracovna byla veliká – byla to vlastně přístavba k celému domu – a snadno se tam vešlo hodně lidí. Ale jak jsem tak sledovala svou sestru, bylo mi jasné, že si připadá jako v pasti. Setkala jsem se s jejím pohledem a pokusila se k ní beze slov vyslat vzkaz, že s ní soucítím. Muselo to zabrat, protože rychle došla ke mně a tvářila se už o něco méně vyděšeně.

„Zoe,“ oslovil ji otec. Nechal její jméno vznášet se ve vzduchu a oběma nám dával najevo, že je těžce zklamán. Okamžitě mi bylo jasné proč. Měla na sobě džíny a starou teplákovku. Hnědé vlasy měla spletené do dvou copů, které se jí příliš nepovedly. Podle měřítek kohokoli jiného by byla považována za „upravenou“, ovšem ne podle těch jeho. Krčila se vedle mě a já se snažila stát rovně a působit ochranně. Poté, co se otec ujistil, že jsme zaznamenaly jeho nesouhlas, představil Zoe ostatním. Stantonová na ni kývla stejně zdvořile jako před chvílí na mě, načež se obrátila na otce.

„Jarede, nechápu, kterou z nich chceš použít,“ prohlásila Stantonová.

„To je právě ten problém,“ odvětil otec. „Požadována byla Zoe..., ale já si nejsem jistý, že je na to připravená. Vlastně vím, že není. Absolvovala jen nejzákladnější výcvik. Jenže ve světle Sydneyiných nedávných... zkušeností...“

Okamžitě jsem si začala skládat jednotlivé dílky dohromady. Především – a to bylo nejdůležitější – to vypadalo, že se mě nechystají poslat do nápravného centra. Aspoň ne hned. Tohle se týkalo něčeho jiného. Potvrdily se moje předchozí domněnky. Chystala se tu nějaká mise nebo úkol a někdo do ní chtěl zapojit Zoe, protože ta, na rozdíl od jiných členů rodiny, za sebou neměla minulost spojenou se zradou alchymistů. Otec měl pravdu, když řekl, že dostala pouze základní výcvik. Naše práce je dědičná a já byla vybrána už před lety jakožto další alchymistka v rodině Sageových. Mou starší sestru Carly to minulo a teď studovala na univerzitě a byla už příliš stará. Otec tedy učil Zoe, která měla být v záloze pro případ, že by se něco stalo. Třeba kdyby mě přejelo auto nebo mě zabili vampýři.

Vyvročila jsem vpřed a nevěděla, co bych měla říct. Jedinou věcí jsem si byla jistá, a sice, že *nemůžu* nechat zatáhnout Zoe do plánů alchymistů. O její bezpečí jsem se bála víc než toho, že mě pošlou do nápravného centra – a toho jsem se děsila opravdu hodně. „O tom, co jsem udělala, jsem mluvila s výborem,“ řekla jsem. „Měla jsem z toho dojem, že pochopili, proč jsem udělala to, co jsem udělala. Jsem plně kvalifikována posloužit, jakkoli budete potřebovat – mnohem lépe než moje sestra. Mám zkušenosti ze skutečného světa. Zním tuhle práci zevnitř i zvnějšku.“

„Až příliš mnoho zkušeností ze skutečného světa, pokud mi paměť dobře slouží,“ rýpla si suše Stantonová.

„Rád bych si poslechl o těch ‚důvodech‘ znovu,“ řekl Barnes a prsty naznačil ve vzduchu uvozovky. „Nenaplňuje mě nadšením představa, že bychom tam vyslali jen napůl vytrénovanou dívku. Ale také mi připadá těžké uvěřit, že někdo, kdo pomáhal zločinné vampýrce, je ‚plně kvalifikován posloužit‘.“ Další uvozovky ve vzduchu.

Mile jsem se usmála a maskovala tím vztek. Kdybych projevila své skutečné emoce, nijak by mi to nepomohlo. „Chápu, pane. Ale nakonec se prokázalo, že Rose Hathawayová byla nevinná a zločin, ze kterého byla obviněna, nikdy nespáchala. Takže jsem vlastně nepomáhala zločinci. Moje činy nakonec pomohly odhalit skutečnou vražedkyni.“

„Ať to bylo jakkoli, v té době jsme ještě nevěděli – a nevěděla jste to ani vy –, že je nevinná,“ prohlásil.

„Já vím,“ souhlasila jsem. „Ale věřila jsem, že je.“

Barnes si odfrkl. „A to je ten problém. Měla jste věřit tomu, co vám řekli alchymisté, a ne utéct na základě svých překombinovaných teorií. Přinejmenším jste měla předat důkazy, které jste posbírala, svým nadřízeným.“

Důkazy? Jak bych jim mohla vysvětlit, že to nebyly žádné důkazy, co mě přesvědčilo pomáhat Rose? Prostě jsem cítila, že mi říká pravdu. Ale věděla jsem, že tohle by nikdy nepochopili. My všichni jsme byli vycvičeni, abychom si o bytostech jejího druhu mysleli jen to nejhorší. Nepomohlo by mi, kdybych jim řekla, že

jsem jí na očích viděla pravdu a upřímnost. A povědět jim, že mě vydíral jiný vampýr, abych jí pomáhala, to by bylo ještě horší vysvětlení. Existoval jen jediný argument, který alchymisté byli s to přijmout.

„Já... nikomu jsem o tom neřekla, protože jsem za to chtěla získat veškeré zásluhy. Doufala jsem, že když to rozkryju, dostane se mi povýšení a lepšího přidělení.“

Musela jsem se hodně ovládat, abych tu lež vyslovila s vážným výrazem ve tváři. Takové přiznání mi připadalo ponižující. Jako by mě ambice mohly dohnat k tak extrémnímu chování! Styděla jsem se, že se chovám úlisně a povrchně. Ale jak jsem předpokládala, tohle bylo něco, co ostatní alchymisté dokázali pochopit.

Michaelson si odfrkl. „Bláhové, ale ne tak docela nečekané od někoho jejího věku.“

Ostatní muži si vyměnili blahosklonné pohledy, dokonce i můj otec. Jen Stantonová se dál tvářila pochybovačně, ale ta byla svědkem mnohem více událostí než oni.

Otec se podíval po ostatních a čekal na nějaké další poznámky. Když už nikdo nic neřikal, pokrčil rameny. „Pokud tedy nikdo nemá námitek, byl bych raději, kdybychom použili Sydney. I když jsem tak docela nepochopil, na co ji vlastně potřebujete.“ Z jeho hlasu zazníval trochu vyčítavý tón, že ho dosud nikdo nezasvětil. Jared Sage nebyl rád ze hry.

„Nemám problém s použitím starší dívky,“ řekl Barnes. „Ale nechte tady i tu mladší, dokud nedorazí další. Pro případ, že by měli nějaké námitek.“ Uvažovala jsem, kolik „dalších“ má asi dorazit. Otcova pracovna přece jen nebyla stadión. Taky to znamenalo, že čím víc lidí je do toho zapojeno, tím důležitější ten případ nejspíš bude. Viděla jsem, jak alchymisté řeší ohromné katastrofy jen v jednom nebo ve dvou lidech. Jak kolosální asi musí být tohle, když je potřeba tolika lidí?

Poprvé promluvil Horowitz. „Co chcete, abych udělal?“

„Přetetujte Sydney,“ rozhodla Stantonová. „I když nakonec nešla, ničemu neuškodí, když se kouzlo posílí. Nemá smysl tetovat Zoe, dokud nebudeme vědět, co s ní budeme dělat.“

Pohled mi zabloudil k sestřiným bledým tvářím. Ano. Dokud tam nemá lilii, je volná. Jakmile vám kůži ozdobí tetování, už není cesty zpět. Patříte alchymistům.

Tahle skutečnost mi došla někdy minulý rok. Když jsem vyrůstala, neuvědomovala jsem si to. Můj otec mě od útlého věku poučoval o tom, jak jsou naše povinnosti správné. Pořád jsem tomu věřila, ale byla bych radši, kdyby se mi tehdy zmínil, kolik mého života to pohltil.

Horowitz měl na druhé straně pracovní rozložený stolek. Poklepal na něj a přátelsky se na mě usmál.

„Tak pojď na to,“ pověděl mi. „Dostaneš svou vstupenku.“

Barnes po něm střelil nesouhlasným pohledem. „Můžete prosím zachovávat alespoň trochu úcty k tomuto rituálu, Davide?“

Horowitz jen nepatrně pokrčil rameny. Pomohl mi lehnout si. Bála jsem se reakcí ostatních, kdybych se na něj otevřeně usmála, a tak jsem mu svůj vděk dala najevo jen očima. Další jeho úsměv mě přesvědčil, že pochopil. Otočila jsem hlavu a sledovala, jak Barnes položil na stolek černý kufřík. Ostatní alchymisté si stoupli kolem a spojili ruce. Došlo mi, že Barnes musí být mystik. Většina toho, co alchymisté dělají, se týká vědy, ale pár úkonů vyžadovalo božskou asistenci. Koneckonců naším hlavním posláním bylo chránit lidskost. Vyplývalo to z přesvědčení, že vampýři jsou nepřirození tvorové stojící proti Božím plánům. Proto mystici – naši kněží – pracovali po boku našich vědců.

„Ó, Pane,“ zapěl se zavřenýma očima. „Požehnej tyto elixíry. Odstraň poskvrnu zla, kterou obsahují, aby jejich životadárné schopnosti zazářily nám, tvým služebníkům.“

Otevřel kufřík a vytáhl z něj čtyři malé nádobky, které byly plné temně rudé tekutiny. Každá lahvička byla označena etiketou, kterou jsem na tu vzdálenost nedokázala přečíst. Barnes pevnou rukou odlil z každé lahvičky trochu tekutiny do větší nádobky. Když skončil, vytáhl sáček se sypkou hmotou, kterou vyprázdnil do nádobky. Ucítla jsem chvění vzduchu a pak obsah nádobky změnil barvu na zlatou. Podal nádobku Horowitzovi, který už tam stál připraven s jehlou v ruce. Všichni se uvolnili, obřadní část skončila.

Poslušně jsem se natočila a odhalila tvář. Po chvílce na mě padl Horowitzův stín. „Bude to trochu štípat, ale nebude to tak hrozné jako u původního tetování. Je to jen oprava,“ vysvětlil mi přívětivě.

„Já vím,“ řekla jsem. Už dřív mi tetování opravovali. „Díky.“ Jehla mi pronikla pod kůži a já se snažila netrhnout sebou. Opravdu to štípalo, ale jak řekl, nebylo to takové jako poprvé. Prostě mi jen přidával malé množství inkoustu do mého už existujícího tetování, aby dobil jeho sílu. Považovala jsem to za dobré znamení. Zoe sice ještě není tak úplně mimo nebezpečí, ale jistě by mi neopravovali tetování, kdyby mě chtěli poslat jen do nápravného centra.

„Zatímco budeme čekat, můžete nám vysvětlit, co se vlastně děje?“ chtěl vědět můj otec. „Jediné, co mi bylo řečeno, bylo, že potřebujete náctiletou dívku.“ Řekl to takovým způsobem, jako by mluvil o věci na jedno použití. Pokusila jsem se potlačit vztek. Tohle bylo vše, co jsme pro něj znamenali.

„Řešíme situaci s Moroji,“ řekla nakonec Stantonová. Konečně dostanu nějaké odpovědi.

Nepatrně jsem vydechla úlevou. Lepší s nimi než se Strigoji. Jakákoli „situace“, kterou alchymisté řešili, se vždycky týkala jedné z ras vampýrů. S živými vampýry, kteří nezabíjejí, si poradím kdykoli. Obvykle vypadají skoro jako lidé (ale to jsem nikomu neřekla) a žijí a umírají stejně jako my. Ale Strigojové jsou zvrácené stvůry. Jsou to nesmrtelní vampýři, kteří vraždí. Vznikají buďto tak, že Strigoj přinutí svou oběť napít se jeho krve, nebo když Moroj schválně někomu vypije tolik krve, že ho tím zabije. Situace se Strigoji většinou končily něčí smrtí.

Jak jsem tak uvažovala nad tím, co asi dnes v noci popohnalo alchymisty do akce, v hlavě se mi vynořovaly nejrůznější scénáře. Nějaký člověk si všiml někoho s tesáky? Dárce utekl a jeho zážitky pronikly na veřejnost? Nějakého Moroje léčil lidský doktor? Takové problémy řešili alchymisté nejčastěji. K tomu jsem byla vycvičena a dokázala jsem to snadno. Záhadou ovšem bylo, proč by na něco takového potřebovali zrovna „náctiletou dívku“.

„Víte, že minulý měsíc si zvolili za královnu tu holčičku,“ řekl Barnes. Viděla jsem ho, jak obrátil oči v sloup.

Všichni v místnosti souhlasně zamručeli. Samozřejmě, že o tom věděli. Alchymisté věnují velikou pozornost dění na morojské scéně. Bylo zásadní vědět, co vampýři dělají, abychom jejich existenci utajili před lidmi a udrželi lidi před nimi v bezpečí. To bylo naším cílem – chránit naše bratry. Brali jsme vážně rčení *Poznej svého nepřítele*. Dívka, kterou si Morojoové zvolili za královnu, byla Vasilisa Dragomirová. Bylo jí osmnáct, stejně jako mně.

„Uvolni se,“ řekl mi něžně Horowitz.

Ani jsem si neuvědomovala, že jsem celá napjatá. Pokusila jsem se uvolnit, ale myšlenky na Vasilisu Dragomirovou mě přivedly k myšlenkám na Rose Hathawayovou. Nervózně jsem si pomyslela, že bych nejspíš neměla hned předpokládat, že už jsem z maléru venku. Barnes naštěstí pokračoval ve vysvětlování, aniž by se zmínil o mém nepřímém spojení s mladou královnou a jejími společníky.

„Je to pro nás stejně šokující, jako to bylo šokující pro některé jejich lidi. Ozývala se spousta protestů a odporu. Nikdo se nepokusil na tu Dragomirovic dívku zaútočit, ale to patrně jenom proto, že je dobře střežená. Ale zdá se, že její nepřátelé si našli způsob, jak to obejít – zaměřili se na její sestru.“

„Jill,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem si to stačila rozmyslet. Horowitz na mě sykl, abych se nehýbala. Okamžitě jsem zalitovala, že jsem upozornila na svou znalost Morojoů. V mysli se mi vynořil obrázek Jill Mastranové. Byla vysoká a hrozně štíhlá jako všichni Morojoové. Měla velké světle zelené oči, které vždycky působily trochu nervózně. Ostatně měla dobrý důvod být nervózní. Jill ve svých patnácti letech zjistila, že je nevlastní sestrou Vasilisy, což z ní učinilo jedinou členku královské rodové linie. Taky byla zapletená do těch zmatků, do kterých jsem se v létě dostala.

„Znáte jejich zákony,“ pokračovala Stantonová po chvíli trapného ticha. Její tón prozrazoval, co si o morojských zákonech myslíme my všichni. Volený panovník? Nedává to smysl, ale co se dá čekat od takových nepřírozených bytostí, jako jsou vampýři? „A Vasilisa musí mít aspoň jednoho člena rodiny, aby se udržela

na trůně. Tudiž se její nepřátelé usnesli, že když ji nemůžou sesadit přímo, odstraní její rodinu.“

Při té nevyřčené hrozbě mi po zádech přejel mráz. Znovu jsem promluvila bez rozmyšlení. „Stalo se něco Jill?“ Tentokrát jsem si aspoň vybrala chvíli, kdy Horowitz zrovna plnil jehlu, takže nehrozilo, že by pokazil tetování.

Skousla jsem si ret, abych už radši neřekla nic dalšího. Viděla jsem, jak mě otec kárá pohledem. Dávat najevo, že mi na Morojích záleží, je ta poslední věc, co bych měla dělat, vzhledem ke své nejisté pozici. K Jill jsem žádný silný vztah neměla, ale pomyslení, že se někdo pokouší zabít patnáctiletou holku – stejného věku jako Zoe –, mě dopalovalo, ať už patřila k jakékoli rase.

„To není jasné,“ zabručela Stantonová. „Víme jen, že byla napadena, ale jestli utrpěla nějaké vážné zranění, to netušíme. Teď už je v pořádku. Došlo k tomu ale přímo na jejich královském dvoře, což naznačuje, že tam mají zrádce na vysokých postech.“

Barnes znechuceně odfrkl. „Co taky čekat? Nechápu, jak dokázala jejich rasa tak dlouho přežít, aniž se vzájemně vyvraždili.“

Ozvalo se souhlasné mručení.

„Je to směšné, ale nemůžeme dopustit, aby u nich propukla občanská válka,“ prohlásila Stantonová. „Někteří Morojové protestovali natolik hlasitě, že to přilákalo pozornost lidských médií. To nemůžeme dopustit. Potřebujeme, aby jejich vláda byla stabilní, což znamená, že musíme té dívce zajistit bezpečí. Sami sobě možná nevěří, ale nám snad ano.“

Nemělo by smysl jim vykládat, že Morojové alchymistům příliš nevěří. Ale jelikož není naším zájmem zabít morojské královně členku její rodiny, předpokládám, že bychom mohli působit důvěryhodně.

„Potřebujeme, aby ta dívka zmizela,“ řekl Michaelson. „Aspoň do té doby, než Morojové změní zákony tak, aby Vasilisin trůn nebyl tak vratký. Schovat Mastranovou mezi její vlastní lid teď není bezpečné, takže ji musíme ukrýt mezi lidi.“ Z jeho slov odkapávalo pohrdání. „Samozřejmě musí být zároveň utajena před lidmi. Naše rasa se nesmí dozvědět o existenci jejich rasy.“

„Po konzultaci se strážci jsme vybrali lokalitu, o níž se všichni domníváme, že by pro ni mohla být bezpečná. Byla by tam

v bezpečí jak před Moroji, tak před Strigoji," řekla Stantonová. „Každopádně, abychom zajistili, že ona i ti, kteří s ní budou, zůstanou bez povšimnutí, budeme potřebovat alchymisty, kteří se budou starat výhradně o její potřeby pro případ, že by nastaly nějaké komplikace.“

Můj otec se ušklíbl. „To je plýtvání našimi zdroji. A to se ani nezmiňuju o tom, jak neúnosné to bude pro toho, kdo s ní zůstane.“

Zatrnulo ve mně z toho, co bude následovat.

„A tady vstupuje na scénu Sydney," oznámila Stantonová. „Byli bychom rádi, aby byla jedním z alchymistů, kteří budou Jill doprovázet v jejím utajení.“

„Co?“ vykřikl můj otec. „To nemůžete myslet vážně.“

„Proč ne?“ Stantonová mluvila klidným a vyrovnaným hlasem. „Jsou si věkově blízké, takže nevzbudí podezření, když budou spolu. A pro ni jistě nebude tak ‚neúnosné‘ trávit čas s vampýrkou, jako by to bylo pro jiného alchymistu.“

Ten podtext byl jasný a hlasitý. Neosvobodila jsem se od své minulosti, ještě ne. Horowitz přestal tetovat a nadzvedl jehlu, abych mohla promluvit. V hlavě mi to šrotovalo. Čekali ode mě nějakou reakci. Nechtěla jsem působit rozrušeně. Musím si mezi alchymisty obnovit dobré jméno a prokázat svou ochotu plnit rozkazy. Ale taky jsem nechtěla, aby si mysleli, že mi ani v nejmenším nevdává pobývat s vampýry nebo jejich napůl lidskými protějšky – dhampýry.

„Pobývat s kýmkoli z nich není legrace," řekla jsem opatrně a zachovávala si chladný a hrdý tón. „Nezáleží na tom, jak často to děláte. Ale udělám, co bude nutné, abych nás i všechny ostatní udržela v bezpečí.“ Nemusela jsem vysvětlovat, že „všichni“ znamená lidi.

„Vidíte, Jared?“ Barnes vypadal s mou odpovědí spokojen. „Ta dívka zná svoje povinnosti. Už jsme zařídili spoustu věcí, aby vše proběhlo hladce. Rozhodně ji tam nepošleme samotnou – zejména když ta Morojka taky nebude sama.“

„Co tím myslíte?“ Otec pořád nevypadal, že je tím nadšený. Uvažovala jsem, co ho na tom znepokojuje nejvíc. Opravdu si myslí, že bych mohla být v ohrožení? Nebo se prostě domnívá,

že když budu trávit s Moroji ještě víc času, ohrozí to mou loajalitu tím spíš? „Kolik jich tam půjde?“

„Posílají dhampýra,“ řekl Michaelson. „Jednoho z jejich strážců. S tím opravdu nemám problém. Lokalita, kterou jsme vybrali, by měla být bez Strigojů, ale pokud ne, bylo by lepší, kdyby bojovali s těmi stvůrami oni než my.“ Strážci jsou speciálně vycvičení dhampýři, kteří slouží jako bodyguardi.

„Hotovo,“ pověděl mi Horowitz a ustoupil. „Můžeš se posadit.“

Poslechla jsem a odolala touze dotknout se tváře. Při tetování jsem cítila jen štípání jehly, ale věděla jsem, že ve mně teď pracuje mocná magie. Magie, která mi dodá nadlidský imunitní systém a zabrání mi mluvit před obyčejnými lidmi o záležitostech vampýrů. Snažila jsem se nemyslet na to, odkud ta magie pochází. Tetování bylo nezbytným zlem.

Všichni tam pořád stáli a nevěnovali mi pozornost, tedy až na Zoe. Stále se tvářila vyděšeně a nechápavě a pořád úzkostlivě hleděla mým směrem.

„Možná s ní půjde ještě jeden Moroj,“ pokračovala Stantonová. „Upřímně netuším proč, ale neodbytně trvali na tom, že bude s Mastranovou. Řekli jsme jim, že čím méně jich budeme muset ukrývat, tím lépe, ale... Zdá se, že jsou přesvědčeni, že je to nutné. Taky řekli, že už to tam pro něj zařídili. Myslím, že je to nějaký Ivaškov. Ale to je vedlejší.“

„Kde je to *tam*?“ dotázal se můj otec. „Kam ji chcete poslat?“

Vynikající otázka. Uvažovala jsem o tomtéž. Při své první práci na plný úvazek pro alchymisty jsem byla vyslána na opačnou stranu světa, až do Ruska. Jestli mají alchymisté v úmyslu Jill ukrýt, těžko říct, na jaké odlehlé místo ji chtějí poslat. Na okamžik jsem se odvážila doufat, že bychom mohli skončit ve městě mých snů – v Římě. Proslulé umělecké památky a italská kuchyně by mi jistě vykompenzovaly papírování a vampýry.

„Palm Springs,“ odpověděl Barnes.

„Palm Springs?“ zopakovala jsem. *Tohle* jsem tedy nečekala. Při pomyslení na Palm Springs se mi vybavily filmové hvězdy a golfová hřiště. To nebudou zrovna římské prázdniny, ale aspoň ne arktické.

Stantonová se křivě pousmála. „Je to v poušti a je tam hodně slunečního světla. Naprosto nevhodné podmínky pro Strigoje.“

„A nebudou to nevhodné podmínky i pro Moroje?“ podivila jsem se. Moroje sluneční svit nevznítí jako Strigoje, ale když jsou vystaveni přímému slunečnímu světlu, jsou pak zesláblí a je jim zle.

„No, ano,“ uznala Stantonová. „Ale menší nepohodlí stojí za bezpečí, které to zaručí. Když budou Moroje trávit většinu času uvnitř, nebude to problém. Navíc to odradí další Moroje, aby se přidali a...“

Pozornost všech přitáhlo zabouchnutí dveří u auta, které se ozvalo zvenčí. „Aha,“ řekl Michaelson. „To budou ostatní. Půjdu jim otevřít.“

Odešel z pracovny a nejspíš se vydal ke vstupním dveřím, aby vpustil ty, kdo právě přijeli. O chvíli později jsem uslyšela nový hlas, který mluvil s Michaelsonem. Vraceli se k nám.

„Táta to nestihl, tak poslal mě,“ řekl nově příchozí.

Dveře pracovny se otevřely a moje srdce se zastavilo.

Ne, pomyslela jsem si. Kdokoli, jenom ne on.

„Jarede,“ zaradoval se, když spatřil mého otce. „Moc rád tě zase vidím.“

Můj otec, který se na mě celou noc skoro ani nepodíval, se teď *usmál*. „Keith! Říkal jsem si, jak se ti asi vede.“ Ti dva si potřásli rukama a mě to znechutilo.

„Tohle je Keith Darnell,“ představil ho Michaelson.

„Syn Toma Darnella?“ ujistil se Barnes, na něhož to udělalo dojem. Tom Darnell byl mezi alchymisty legendárním vůdcem.

„Přesně tak,“ potvrdil Keith radostně. Byl asi o pět let starší než já a měl blond vlasy o odstín světlejší než já. Věděla jsem, že ho hodně dívek považuje za atraktivního. Ale já? Mně se hnusil. Byl tou poslední osobou, kterou bych tady čekala.

„Sestry Sageovy asi znáte,“ dodal Michaelson.

Keith upřel své modré oči nejprve na Zoe. Každé oko měl trochu jiného odstínu. Jedno měl totiž skleněné, koukal jím jenom dopředu a nemohl s ním pohnout. Druhým okem na ni mrkl a usmál se.

Pořád ještě může mrkat, pomyslela jsem si našťvaně. Tím hloupým blahosklonným stylem! Ale proč by nemohl? Všichni jsme slyšeli o jeho letošní nehodě, při které přišel o oko. Jedno mu ale zůstalo a bylo ode mě pošetilé myslet si, že s tím svým rozčilujícím mrkáním přestane.

„Malá Zoe! Podívejme, tys ale vyrostla,“ prohlásil přátelsky. Nemám ráda násilí, ale v tu chvíli bych ho nejradši praštila za to, jakým způsobem civí na mou sestru.

Usmála se na něj a evidentně se jí ulevilo, že tu vidí známou tvář. Když se Keith obrátil ke mně, všechn jeho šarm a přátelkost se z jeho chování vytratily. Bylo to vzájemné.

Spalující černá nenávist, kterou jsem k němu pociťovala, mě ohromila natolik, že mi chvíli trvalo, než jsem se zmohla na nějakou reakci. „Ahoj, Keithe,“ vypravila jsem ze sebe strnule.

Keith se ani nepokoušel přinutit k tak společenskému chování. Okamžitě se otočil ke starším alchymistům. „Co ta tady dělá?“

„Víme, že jste požadovali Zoe,“ objasnila vyrovnaně Stantonová. „Ale po zralé úvaze jsme se rozhodli, že bude nejlepší, když se té role ujme Sydney. Její zkušenosti svým přínosem převažují nad tím, co v minulosti provedla.“

„Ne,“ namítl okamžitě Keith a své ocelově modré oči upřel znovu na mě. „Ona v žádném případě nepůjde. Já rozhodně nevěřím žádné úchylné *milovnici vampýrů*. Ještě by nám to všem pokazila. Bereme její sestru.“

2. kapitola

NĚKOLIK LIDÍ ZALAPALO PO DECHU, BEZPOCHYBY NAD KEITHOVÝM slovním obratem „milovnice vampýrů“. Ani jedno z těch slov samostatně neznělo tak hrozně, ale když byla použita takhle dohromady..., představovala ideu, která byla popřením všeho, za čím alchymisté stáli. Bojujeme, abychom chránili lidi před vampýry. A být na jedné lodi s těmito stvůrami je asi ta nejpříšernější věc, z jaké někdo z nás může být nařčen. Když mě dříve alchymisté vyslyšeli, pečlivě volili slova.

Keithovo prohlášení bylo skoro až obscénní. Horowitz se ztvářil nasupeně, jako by se mě chtěl zastat. Otevřel pusou, aby mu oplatil podobně drsnou poznámkou, ale když pohlédl na mě a na Zoe, rozmyslel si to a zůstal zticha. Michaelson si ale nemohl pomoci a zamručel: „Chraň nás všechny.“ Udělal znamení proti zlým silám.

Keithova urážka (ačkoli mě z ní pořádně zamrazilo) mě ale nerozhodila natolik jako poznámka Stantonové. *Víme, že jste požadovali Zoe.*

Keith na tohle přidělení požadoval Zoe? Moje odhodlání udržet ji od téhle záležitosti dál se stalo neotřesitelným. Pomyšlení, že by měla odejít s ním, mě zasáhlo natolik, že jsem zafala ruce v pěsti. Všichni si možná mysleli, že Keith Darnell je vzorník, ale já jsem věděla svoje. Žádná dívka – natožpak moje sestra – by s ním neměla zůstat o samotě.

„Keitho,“ oslovila ho Stantonová lehce varovným tónem. „Můžu respektovat vaše pocity, ale nejste v pozici, abyste o tom rozhodoval.“

Zrudl. „Palm Springs je moje místo! Mám právo mluvit do toho, co se děje na mém území.“

„Chápu, proč máš takový dojem,“ řekl můj otec. Neuvěřitelné. Kdybychom já nebo Zoe zpochybňovaly Keithovu autoritu, otec by neváhal a připomněl by nám naše „práva“ – nebo spíš to, že žádná práva nemáme. Jedno léto Keith pobýval u nás v rodině. Během výcviku je to u mladých alchymistů obvyklá praxe. Můj otec na něj ale začal pohlížet jako na syna, kterého sám nikdy neměl. Už v té době posuzoval Keitha a nás podle jiných měřítek. A teď se zdálo, že čas a vzdálenost na tom nic nezměnily.

„Palm Springs je sice vaše,“ namítla Stantonová, „ale toto přidělení vyšlo z tak vysokých míst v organizaci, že do toho nemáte co mluvit. Zodpovídáte za koordinaci, to ano. Ale v žádném případě tu nejste konečnou autoritou.“ Předpokládala jsem, že Stantonová už dneska několika lidem nafackovala, a teď jsem z ní měla dojem, že by nejradši jednu vrazila i Keithovi. Připadalo mi legrační, že se postavila na mou obranu, protože jsem si byla jistá, že neuvěřila mojí historce o tom, jak jsem využila Rose, abych si zlepšila kariéru.

Keith se uklidnil a asi si moudře uvědomil, že dětinskými výbuchy ničeho nedosáhne. „Chápu. Ale prostě se obávám o úspěch celé akce. Zním obě sestry Sageovy. I před Sydneyním ‚incidentem‘ jsem o ni měl vážné obavy. Ale předpokládal jsem, že už z toho vyrostla, a tak jsem tehdy nic neřekl. Teď ale vidím, že jsem se spletl. V té době jsem si myslel, že Zoe by byla mnohem lepší volbou, aby zaujala rodinnou pozici. Bez urážky, Jared.“ Obdařil mého otce čímsi, co zřejmě považoval za okouzlující úsměv.

Já měla mezitím co dělat, abych skryla svou nedůvěru. „Zoe bylo jedenáct, když jsi u nás byl,“ řekla jsem. „Jak jsi proboha mohl dospět k takovému závěru?“ Ani na okamžik jsem nevěřila tomu, že o mě tenkrát měl „obavy“. To ani náhodou. Možná měl obavy ten poslední den u nás, kdy jsem mu pověděla, že vím o jeho špinavém tajemství, které skrýval. Byla jsem si téměř jistá, že šlo hlavně o tohle. Chtěl mě umlčet. A moje dobrodružství s Rose mu posloužilo jako záminka, aby mě odstranil z cesty.

„Zoe byla vždycky dost napřed na svůj věk,“ namítl Keith. „Někdy to prostě víš.“

„Zoe nikdy neviděla Moroje, natožpak Strigoje! Kdyby ho uviděla, nejspíš by hrůzou zkameněla. To platí pro většinu alchy-

mistů,“ upozornila jsem ho. „Ať už pošlete kohokoli, bude muset s nimi být. Nezáleží na tom, co si myslíš o mých důvodech, ale já jsem na Moroje a Strigoje zvyklá. Nemám je ráda, ale umím je snášet. Zoe získala jenom základní výcvik – a to se všechno odehrávalo u nás doma. Všichni říkají, že tohle je závažné přidělení. Opravdu chceš riskovat, jak to dopadne, kvůli její nezkušenosti a tvým vlastním obavám?“ Skončila jsem a byla jsem na sebe hrdá. V klidu jsem jim předložila rozumné argumenty.

Barnes se nervózně zavrtěl. „Ale jestli Keith měl pochybnosti už před lety...“

„Možná by Zoein výcvik nejspíš stačil,“ prohlásil můj otec.

Ještě před pěti minutami mě podporoval v tom, abych šla místo ní! Poslouchal mě tady vůbec někdo? Jako bych byla neviditelná, když je tady teď Keith. Horowitz byl zaneprázdněn čištěním svých nástrojů, ale při Barnesově poznámce vzhlédl a zamračil se.

„Řekl jste magická slova ‚před lety‘. V té době nebyl Keith o moc starší, než jsou ty dívky teď.“ Horowitz zaklapl svůj kufřík s nástroji a se založenýma rukama se opřel o zeď. „Nepochybuju o vás, Keith. Ne úplně. Ale nejsem si jistý, jestli můžete svůj názor na ni opírat o vzpomínky z doby, kdy jste byli všichni ještě dětmi.“

Podle Horowitzovy logiky to vyznělo, jako že jsem pořád ještě dítě, ale na tom teď nezáleželo. Utrousil svou poznámku zlehka, a přitom udělal z Keitha naprostého idiota. Keith to také poznal a okamžitě zrudl.

„Souhlasím,“ přitakala Stantonová, která už byla dost nervózní. „Sydney o to hodně stojí a je jen málo lidí, kteří by to dokázali vykonat, vzhledem k tomu, že bude muset žít s vampýrkou.“

Že o to stojím? Ani ne. Ale za každou cenu jsem chtěla ochránit Zoe a znovu si získat jejich důvěru. A jestli to obnáší zmařit plány Keithu Darnellovi...

„Počkat,“ vyhrkla jsem, když jsem si v duchu znovu přehrála slova Stantonové. „Řekla jste *žít* s vampýrkou?“

„Ano,“ potvrdila Stantonová. „I když bude ta Morojka v utajení, bude se muset chovat jako normální lidská dívka. Vymysleli jsme, že zabijeme dvě mouchy jednou ranou, když ji přihlásíme

na soukromou internátní školu. To jí zajistí vzdělání i ubytování. Můžeme vám zařídit, že budete její spolubydlíci.“

„Neznamená to... Neznamená to, že budu muset chodit do školy?“ dotázala jsem se a příliš jsem to nechápala. „Já už jsem odmaturovala.“ Mám aspoň střední školu. Miliónkrát jsem otci říkala, že bych šla ráda studovat na univerzitu. A on mi miliónkrát odpověděl, že si myslí, že to není nutné.

„Vidíte?“ vložil se do toho Keith, který se okamžitě chytil příležitosti. „Je moc stará. Zoe se na to věkově hodí mnohem víc.“

„Sydney projde jako studentka posledního ročníku. Má na to správný věk.“ Stantonová mě znovu přejela pohledem. „Navíc, vy jste se učila doma, že? Bude to pro vás nová zkušenost. Uvidíte, o co jste přišla.“

„Nejspíš to pro tebe bude snadné,“ zavrčel můj otec. „Dostalas lepší vzdělání než to, co ti můžou nabídnout tam.“ *Hezky dvojsmyslný kompliment, tati.*

Bála jsem se dát na sobě znát, jak moc se toho bojím. Moje odhodlání postarat se o Zoe i o sebe se nezměnilo, jenže komplikace stále narůstaly. Zopakovat si střední školu. Žít s vampýrkou. Držet ji všem na očích, aby jí přítomnost lidí skýtala ochranu. A přestože jsem tvrdila, že mi pobyt s vampýry nečiní problém, pomyšlení na to, že budu s jednou z nich sdílet pokoj – i když se zdánlivě milou Jill –, bylo znervózňující. Zmocnila se mě další obava.

„Ty budeš taky dělat studenta?“ zeptala jsem se Keitha. Při představě, že mu budu půjčovat sešity s poznámkami, se mě zmocňovala nevolnost.

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl a znělo to skoro až uraženě. „Na to jsem moc starý. Budu terénním koordinátorem mise.“ Vsadila bych se, že si to právě vymyslel. „Mojí prací bude zajistit hladké fungování a podávat hlášení našim nadřízeným. A nebudu to dělat, pokud tam půjde ona.“ Při poslední větě se zadíval z jednoho na druhého. Nebylo pochyb o tom, kdo je ta ona. Já.

„Tak to nedělejte,“ řekla mu Stantonová bez obalu. „Sydney půjde. Je to moje rozhodnutí a obhájím si ho před jakoukoli vyšší autoritou, kterou do toho zatáhnete. Pokud jste tolik proti jejímu umístění, pane Darnelle, osobně dohlédnu na to, abyste byl přemístěn z Palm Springs a neměl s tím už nic společného.“

Všechny oči se upřely na Keitha a on zaváhal. Uvědomila jsem si, že ho dostala do pasti. Bylo mi jasné, že vzhledem ke klimatu v Palm Springs tam asi vampýři nevyvíjejí bůhvíjakou aktivitu. Keithova práce tam pravděpodobně je snadná a nesrovnatelná s tím, co jsem dělala já v Petrohradě. Neustále jsem musela řešit nějaké katastrofy. To místo bylo rájem pro vampýry, stejně jako mnoho dalších míst v Evropě a Asii, kam mě otec vzal. O Praze mi ani nemluvte. Kdyby byl Keith přeložen, riskoval by nejen to, že by měl víc práce, ale i to, že by se ocitl na mnohem horším místě. Přestože vampýři Palm Springs nijak nevyhledávají, lidem připadá jako úchvatné místo.

Keithův výraz mi moje úvahy jen potvrdil. Nechtělo se mu z Palm Springs odejít. „Co když po jejím příchodu budu mít důvod znovu ji začít podezírat ze zrady?“

„Pak ji nahlásíte,“ řekl Horowitz a potlačil zívnutí. Keith na něj zjevně dojem neudělal. „Stejně jako byste to udělal s kýmkoli jiným.“

„Já mezitím můžu zintenzívnit Zoein výcvik,“ vložil se do toho můj otec a vyznělo to skoro jako omluva Keithovi. Bylo jasné, na čí straně můj otec stojí. Na mojí rozhodně ne. Dokonce ani na Zoeině. „Když potom bude se Sydney nějaký problém, můžeme ji nahradit.“

Naježila jsem se při pomyšlení, že Keith bude tím, kdo rozhodne, jestli je se mnou nějaký problém, ale to mě neznepokojovalo tolik jako to, že je do celé záležitosti pořád ještě zatažena Zoe. Pokud ji můj otec bude držet v záloze, pořád ještě není mimo nebezpečí. Alchymisté ji stále můžou zapojit – stejně jako Keith. Přisahala jsem si, že ať to bude vyžadovat cokoli, i kdybych měla Keithovi mazat med kolem pusy, udělám všechno, aby neměl důvod pochybovat o mojí loajalitě.

„Fajn,“ řekl a vypadalo to, že ho bolí to slovo pronést. „Sydney může jít... prozatím. Ale budu tě sledovat.“ Upřel na mě pohled. „A nebudu tě krýt. Budeš zodpovědná za to, že tu vampýrku udržíš v lajně, a budeš jí zajišťovat krmení.“

„Krmení?“ vyhrkla jsem. Samozřejmě. Jill bude potřebovat krev. Na okamžik moje důvěra v samu sebe ochabla. Je snadné mluvit o trávení času s vampýry, když tu žádný není. A ještě snazší je nemyslet na to, co dělá vampýry tím, kým jsou. Krev. Ta

strašlivá nepřírozená potřeba, která provází jejich existenci. Na mysl mi vytanula příšerná myšlenka, která ale zmizela stejně rychle, jako se objevila. Mám jí snad já dávat krev? Ne. To by bylo směšné. Tohle by byla hranice, kterou by alchymisti nikdy nepřekročili. Polkla jsem a snažila se zamaskovat okamžik paniky. „A jak ji plánujete krmit?“

Stantonová kývla ke Keithovi. „Vysvětlíte to?“ Pomyslela jsem si, že mu chce dopřát šanci, aby si připadal důležitý a aby si vynahradil svou předchozí porážku. Skočil jí na to.

„V Palm Springs víme jen o jednom Morojovi, který tam žije,“ řekl Keith. Všimla jsem si, že jeho rozčuchané blond vlasy jsou prakticky úplně pokryté gelem. Dodávalo jim to dojmu slizkosti, který mi tedy vůbec nepřipadal atraktivní. A taky nevěřím žádnému muži, který používá víc kosmetiky než já. „A kdybyste se mě zeptali, řekl bych, že je blázen. Ale neškodný blázen – aspoň do té míry, jak je kdokoli z nich neškodný. Je to starý samotář, který žije za městem. Má výhrady vůči morojské vládě a s nikým z nich se nestýká. Takže nikomu nepoví, že tam jste. A nejdůležitější je, že má dárkyni a je ochoten se o ni dělit.“

Zamračila jsem se. „Vážně chceme, aby se Jill stýkala s nějakým Morojem, který je proti vládě? Vždyť naším cílem je, aby jejich vláda byla stabilní. Když ji představíme nějakému rebelovi, jak můžeme vědět, že se ji nepokusí využít?“

„To je vynikající postřeh,“ prohlásil Michaelson. Vypadal překvapeně, že to vůbec přiznává.

Nechtěla jsem tím podrazit Keitha. Jen jsem prostě uvažovala dopředu jako vždycky. Spatřila jsem potenciální problém, a tak jsem na něj hned poukázala. Ale díval se na mě, jako bych se ho schválně snažila zdiskreditovat a vrhnout na něj špatné světlo.

„Samozřejmě mu neřekneme, kdo je ta Morojka,“ řekl a ve zdravém oku mu blýsklo vzteky. „To by byla hloupost. A on navíc nepatří k žádné frakci. Nepatří k nikomu. Je toho názoru, že ho Morojové a jejich strážci zklamali, a tak s nikým z nich nechce mít nic společného. Pověděl jsem mu, že Jillina rodina je právě tak nespolečenská, a on se tvářil soucitně.“

„Máte právo být obezřetná, Sydney,“ řekla Stantonová. Dívala se na mě souhlasným pohledem, jako by ji těšilo, že mě může

bránit. Ten souhlas pro mě hodně znamenal, vzhledem k tomu, jak často bývala nelítostná. „O nikom z nich nemůžeme nic předpokládat. Tohoto Moroje jsme prověřili ve spolupráci s Abem Mazurem, a ten nám potvrdil, že je neškodný.“

„Abe Mazur?“ zamračil se Michaelson. Poškrábal si svou prošedivělou bradku. „Ano. Jsem si jistý, že to je ten pravý odborník na posouzení toho, kdo je neškodný a kdo ne,“ ušklíbl se.

Srdce se mi sevřelo, když padlo to jméno, ale snažila jsem se nedávat to najevo. *Nereaguj, nereaguj*, poroučela jsem sama sobě a snažila se dál tvářit neutrálně. Zhluboka jsem se nadechla a velice opatrně se zeptala: „Abe Mazur je ten Moroj, který půjde s Jill? Už jsem se s ním setkala..., ale myslela jsem, že jste říkali, že půjde Ivaškov.“ Kdyby se Abe Mazur usídlil v Palm Springs, mnohé by se tím výrazně změnilo.

Michaelson se ušklíbl. „Ne, s Abem Mazurem bychom vás nikdy neposlali. On jenom pomáhá s organizací tohoto plánu.“

„Co je tak špatného na Abem Mazurovi?“ podivil se Keith. „Nevím, o koho se jedná.“

Pozorně jsem si Keitha prohlížela, když mluvil, a hledala jsem nějaký náznak neupřímnosti. Ale ne. Jeho výraz byl nevinný a nepokrytě zvědavý. Jeho modré oči – nebo spíš to jedno oko – měly výraz nechápavosti, který kontrastoval s jeho obvyklou arogancí a předváděním vševědoucnosti. Abeho jméno mu nic neříkalo. Vydechla jsem a ani si neuvědomovala, že jsem celou tu dobu zadržovala dech.

„Je to mizera,“ objasnila Stantonová nevýrazně. „Víš toho až příliš mnoho o věcech, o kterých by nic vědět neměl. Je užitečný, ale já mu nevěřím.“

Mizera? To opravdu sedělo. Abe Mazur je Moroj, který má v Rusku přezdívku *Zmeja* – had. To mluví za vše. Abe pro mě udělal spoustu laskavostí, které jsem mu pak musela oplatit, i když jsem tím hodně riskovala. Součástí splacení mého dluhu vůči němu bylo i to, že jsem pomáhala Rose na útěku. On to nazval splacením dluhu, já jsem to nazývala vydíráním. Nijak se mi nechtělo znovu mu zkřížit cestu. Hlavně proto, že jsem se obávala, co by po mně mohl zase chtít. Nejhorší na tom bylo, že jsem neměla koho požádat o pomoc. Moji nadřízení by nereagovali

moc dobře, kdyby se dozvěděli, jak to všechno ve skutečnosti bylo. A k tomu navíc ještě moje další aktivity s vampýry, s nimiž jsem uzavírala sólo dohody.

„Nikomu z nich se nedá věřit,“ upozornil můj otec. Udělal znamení alchymistů proti zlu. Pravou rukou se pokřižoval na levém rameni.

„Ano, ale Mazur je horší než ostatní,“ řekl Michaelson. Potlačil zívnutí, což nám všem připomnělo, že je hluboká noc. „Jsme tedy všichni připraveni?“

Ozvalo se souhlasné mručení. Keithův nabručený výraz prozrazoval, jak je nešťastný, že nedosáhl svého, ale už se dál nepokoušel mi zabránit jít do téhle akce. „Myslím, že můžeme vyrazit kdykoli,“ poznamenal.

Asi vteřinu mi trvalo, než mi došlo, že „my“ znamená on a já. „Hned teď?“ zeptala jsem se nevěřící.

Pokrčil rameny. „Vampýři už brzy vyrazí na cestu. Musíme zajistit, aby tam pro ně bylo všechno připraveno. Když se budeme střídat u řízení, můžeme tam být zítra odpoledne.“

„Výborně,“ vypravila jsem ze sebe strnule. Výlet s Keithem. Uf. Co jiného jsem ale mohla říct? V tomhle jsem neměla na vybranou. A i kdybych měla, nebyla jsem v pozici, abych mohla odmítnout cokoli, co ode mě alchymisté budou požadovat. Dnes v noci jsem vyložila všechny karty na stůl a musela jsem věřit, že výlet s Keithem bude lepší než nápravné centrum. Navíc jsem právě vybojovala těžkou bitvu, abych se obhájila a ochránila Zoe. Musím dál dávat najevo, že jsem připravená na vše.

Otec mě poslal nahoru, abych si sbalila věci. Udělal to stejně bryskně, jako když mi předtím poručil, abych se upravila. Nechala jsem ostatní pokračovat v hovoru a tiše jsem vyběhla do svého pokoje. Pořád jsem si dávala pozor, abych nevzbudila matku. Jsem expert na rychlé balení věcí, protože otec mě v dětství často brávil na náhlé a překvapivé cesty. Kosmetickou taštičku jsem vlastně měla sbalenou neustále. Problém ovšem nebyl ani tak v tom, že bych si nedokázala sbalit rychle, jako spíš v tom, že jsem nevěděla, kolik si toho s sebou vzít. Nikdo nespécifikoval, jak dlouho budu na téhle misi, a měla jsem takový nepříjemný dojem, že to nikdo ani neví. Byla řeč o několika týdnech? O ce-

lém školním roce? Zmínili se sice o tom, že někteří Morojové usilují o zrušení zákona, kvůli kterému se Jill ocitla v ohrožení, ale to vypadalo na legislativní proces, který nějakou dobu potrvá. A k dovršení toho všeho jsem netušila, jak se oblékají studenti na střední škole. Byla jsem si jistá jen jednou věcí – že tam bude horko. Skončila jsem u toho, že jsem si sbalila deset kusů svého nejlhčího oblečení a doufala jsem, že tam budu mít možnost si práť.

„Sydney?“

Zrovna jsem si dávala do tašky notebook, když se ve dveřích mého pokoje objevila Zoe. Předělala si copy, takže teď byly pečlivěji spletené. Uvažovala jsem, jestli to udělala proto, aby zapůsobila na otce. „Ahoj,“ řekla jsem a usmála se na ni. Vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. Byla jsem ráda, že se se mnou přišla rozloučit. Bude mi chybět a chtěla jsem, aby to věděla.

„Proč jsi mi to udělala?“ zeptala se, než jsem stačila promluvit. „Víš, jak jsi mě ponížila?“

Na okamžik jsem se nezmohla na slovo. „Já... O čem to mluvíš? Snažila jsem se...“

„Udělala jsi ze mě neschopnou!“ vykřikla. Ohromilo mě, když jsem si všimla, že se jí oči lesknou slzami. „Jenom jsi pořád mluvila o tom, jak nemám žádné zkušenosti a nezvládla bych to, co ty a táta! Předě všemi alchymisty i před Keithem jsem vypadala jako idiot.“

„Rozhodně si nemusíš lámat hlavu s tím, abys udělala dojem na Keitha Darnella,“ namítla jsem okamžitě a snažila se krotit svůj hněv. Když jsem viděla její rozzuřený výraz, povzdechla jsem si a v duchu si přehrála konverzaci z pracovny. Nesnažila jsem se vrhnout na Zoe špatné světlo, jen jsem chtěla zajistit, aby na tuhle misi vyslali mě. Netušila jsem, že to bude brát takhle. „Podívej, já jsem se tě nepokoušela nijak shodit. Jen jsem tě chtěla ochránit.“

Drsně se zasmála. U něžné Zoe působil hněv dost nepatřičně. „Takhle tomu říkáš? Vždyť jsi sama přiznala, že ses chtěla docílit povýšení!“

Ušklíbla jsem se. Ano. To jsem řekla. Ale pravdu bych jí jen těžko mohla povědět. Žádný člověk nevěděl, proč jsem pomá-

hala Rose. Lhát svému vlastnímu druhu – obzvlášť pak vlastní sestře – mě bolelo, ale nemohla jsem s tím nic dělat. Jako obvykle jsem si připadala polapená kdesi uprostřed. A tak jsem se vyhnula odpovědi.

„Tys nikdy neměla být alchymistkou,“ namítla jsem. „Tebe čekají mnohem lepší věci.“

„Protože nejsem tak chytrá jako ty?“ dotázala se. „Protože nemluvím pěti jazyky?“

„To s tím nemá nic společného,“ vyštěkla jsem. „Zoe, jsi úžasná a nejspíš by z tebe byla vynikající alchymistka, ale věř mi, že život alchymisty... ten bys nechtěla.“ Chtěla jsem jí říct, že by ho nenáviděla. Chtěla jsem jí říct, že pak by nikdy nemohla rozhodovat o své budoucnosti. Ale můj smysl pro povinnost mi v tom zabránil a radši jsem mlčela.

„Já bych to zvládla,“ řekla. „Dokázala bych nás ochránit před vampýry..., kdyby to otec ode mě chtěl.“ Hlas se jí třásl. V tu chvíli jsem uvažovala, proč vlastně tolik chce být alchymistkou.

„Jestli si chceš být bližší s otcem, budeš muset najít jiný způsob. Být alchymistkou by byla dobrá záminka, jenže jakmile se do toho jednou zapleteš, patříš jim.“ Tak ráda bych jí vysvětlila, jaké to je, jak se cítím. „O takový život bys nestála.“

„Protože to všechno chceš pro sebe?“ vykřikla. Byla o pár centimetrů menší než já, ale vyzařovalo z ní tolik hněvu a odhodlání, že jsem měla dojem, že jimi zaplňuje celý pokoj.

„Ne! Nechci. Ty to nechápeš,“ řekla jsem nakonec. Nejradši bych zoufale rozhodila rukama, ale ovládla jsem se. Jako vždy.

Dívala se na mě ledovým pohledem. „Aha. Myslím, že to chápu dokonale.“ Rychle se otočila a vyběhla ze dveří. Pohybovala se potichu. Její strach z otce byl silnější než vztek na mě.

Zírala jsem na místo, kde ještě před chvilkou stála, a připadala jsem si strašně. Jak si jen mohla myslet, že se pokouším ukrást všechnu slávu pro sebe a snažím se na ni vrhnout špatné světlo? *Protože přesně to jsi řekla*, ozval se ve mně hlas. Asi to byla pravda, ale přesto jsem nečekala, že ji to urazí. Netušila jsem, že má zájem stát se alchymistkou. I teď jsem si říkala, že tahle její touha je způsobena spíš tím, že chce někam patřit a dokázat otcí, jak je dobrá, než že by toužila být vyslána na tuhle misi.

Ať už byly její důvody jakékoli, už jsem s tím nic dělat nemohla. Nelíbilo se mi, jak se mnou alchymisté zacházejí, ale pořád jsem byla přesvědčená, že to dělají proto, aby ochránili lidi před vampýry. A já jsem věřila, že když udržíme Jill v bezpečí před jejími vlastními lidmi, předejdeme tím ohromné občanské válce. A Zoe bude volná a bude si moct v životě dělat, co jen bude chtít.

„Co ti tak dlouho trvalo?“ dotázal se otec, když jsem se vrátila do pracovny. Můj rozhovor se Zoe mě pár minut zdržel, což pro něj bylo o dvě minuty déle, než čekal. Neodpověděla jsem.

„Až budeš chtít, můžeme vyrazit,“ pověděl mi Keith. Zatímco jsem byla nahoře, jeho nálada se evidentně zlepšila. Tvářil se najednou tak sladce, až jsem se divila, že tady nikdo nepozná, že to předstírá. Zjevně se snažil chovat se ke mně přátelštěji buď proto, aby zapůsobil na ostatní, nebo aby mě uchlácholil a já nikomu neprozradila, co o něm vím. Přestože se nepřirozeně usmíval, z jeho postoje vyzařovala strnulost, která mi jasně dávala najevo, že z celé té situace není o nic nadšenější než já. „Většinu cesty odřídím.“

„Nevadí mi řídit,“ řekla jsem a vyhnula se pohledu na jeho skleněné oko. Taky se mi moc nelíbilo, že pojedou v autě s řidičem, který má tak poškozený zrak.

„Rád bych si se Sydney promluvil o samotě, než odjede, pokud je to tak v pořádku,“ prohlásil můj otec.

Nikdo s tím neměl problém, a tak mě odvedl do kuchyně a zavřel za námi dveře. Chvíli jsme tam stáli a mlčeli. Jen jsme se na sebe dívali a oba jsme měli založené ruce. Na okamžik jsem se odvážila doufat, že mi třeba řekne, že ho mrzí, že se náš vztah během minulého měsíce tak pokazil, že mi odpouští a že mě má rád. Upřímně – bych byla šťastná, i kdyby se se mnou chtěl rozloučit jen jako otec s dcerou.

Shlížel na mě hnědýma očima podobnýma těm mým. Doufala jsem, že moje nejsou tak příšerně chladné. „Nemusím ti doufám připomínat, jak je to pro tebe důležité, pro nás pro všechny.“ Tak tolik k otcovské lásce.

„Ne,“ odvětila jsem. „To nemusíš.“

„Nevím, jestli můžeš nějak odčinit tu nemilost, do které jsi nás všechny uvrhla tím, že jsi s nimi utekla, ale tohle je krok správným směrem. Nepokaz to. Bude to pro tebe zkouška. Řiď se rozkazy. Drž tu Morojku stranou od problémů.“ S povzdechem si prohrábl tmavě blond vlasy, které jsem po něm taky zdědila. Zvláštní, že toho máme tolik společného..., a přitom jsme tak odlišní. „Díkybohu, že s tebou bude Keith. Poslouchej ho. On ví, co dělá.“

Strnula jsem. Z jeho hlasu opět zazněla hrdost, jako by Keith byl tou nejskvělejší osobou na světě. Během mého výcviku, když k nám Keith přišel, otec ho bral na výlety a různé akce, kterých jsem se s nimi nesměla účastnit. Moje sestry i já jsme zuřily. Odjakživa jsme si myslely, že otec lituje, že má samé dcery, a tohle to jen dokazovalo. Ale nebyla to žárlivost, co způsobilo, že mi vřela krev v žilách a zatínala jsem zuby.

Na okamžik mě něco napadlo. *Co kdybych mu prozradila, co vím? Co by si potom myslel o svém zlatém chlapci?* Ale když jsem se dívala do nelítostných otcových očí, dostala jsem na svou otázku odpověď. *Nikdo by mi nevěřil.* Hned jsem si vzpomněla na vyděšenou dívku, která na mě s úpěnlivým výrazem zírala svýma hnědýma očima. *Neříkej to, Sydney. Ať už uděláš cokoli, nikomu neříkej, co Keith udělal. Nikomu to neříkej.* Nemohla jsem ji jen tak zradit.

Můj otec stále čekal na odpověď. Polkla jsem a přikývla. „Ano, pane.“

Zjevně potěšen povytáhl obočí a drsně mě poplácal po rameni. To bylo gesto, které se u něj po dlouhé době nejvíc blížilo projevu nějakého citu. Překvapeně jsem sebou trhla – taky proto, že jsem byla úplně strnulá zklamáním. „Dobře.“ Zamířil ke dveřím, ale cestou se ještě zastavil a ohlédl se po mně. „Možná pro tebe ještě existuje naděje.“

3. kapitola

JÍZDA DO PALM SPRINGS BYLA UTRPENÍM.

Byla jsem unavená z toho, že mě vytáhli z postele uprostřed noci, ale když řídil Keith, nedokázala jsem usnout. Hlavou se mi honila spousta myšlenek. Přemýšlela jsem nad Zoe, nad svou pověstí, nad misí, která mě čeká... Moje myšlenky se točily v kruhu. Chtěla jsem vyřešit všechny problémy ve svém životě. A Keith za volantem mě zrovna neuklidňoval.

Byla jsem rozrušená i proto, že mi otec nedovolil rozloučit se s matkou. Pořád jen opakoval, že bychom ji měli nechat vyspat, ale mně bylo jasné, co za tím je. Báł se, že kdyby se dozvěděla, že odjíždím, pokusila by se nám v tom zabránit. Po mojí poslední misi zuřila. Samotnou mě vyslali na opačnou stranu světa, odkud jsem se vrátila a netušila, co mě čeká v budoucnu. Máma si myslela, že mě alchymisté ošklivě využili, a tátovi pak pověděla, že to už se mnou mohli skoncovat rovnou. Nevěděla jsem, jestli by se dnes v noci postavila na odpor našim plánům, ale nechtěla jsem to riskovat, aby nakonec místo mě neposlali Zoe. Od otce jsem rozhodně neočekávala vřelé rozloučení, ale připadalo mi podivné odjet za tak nevyjasněné situace bez rozloučení se sestrou a matkou.

Když začalo svítat, nevadská pouštní krajina se zbarvila do odstínů měděné a rudé. Vzdala jsem pokusy usnout a namísto toho jsem se snažila probrat. U benzínky jsem si koupila ohromný kelímek kávy a ujistila Keitha, že zbytek cesty odřídím. Volantu se rád vzdal, ale místo aby šel spát, taky si koupil kafe a povídal si se mnou. Pořád se choval, jako bychom byli staří kamarádi. Skoro jsem si až přála, aby se zase vrátil ke svému nepřátelství. Byla jsem odhodlána nezavdat mu sebemenší příčinu,

aby o mně pochyboval, a tak jsem se usmívala a přikyvovala. Bylo to dost těžké, když jsem u toho neustále zatínala zuby.

Občas ta konverzace nebyla tak špatná. Rozhovory o práci mi vždycky šly a pořád zbývalo probrat pár detailů. Pověděl mi o té škole všechno, co věděl, a já jsem hltala každé slovo, když mi popisoval můj příští domov. Amberwoodská přípravná škola byla zjevně prestižní institucí. Uvažovala jsem, jestli by se nedala považovat skoro za univerzitu. Podle norem alchymistů jsem ke své práci znala vše potřebné, ale v hloubi duše jsem pořád prahla po větších a větších vědomostech. Musela jsem se ale naučit spokojit se se samostudiem. Přesto pomyšlení, že bych byla na univerzitě, nebo alespoň ve společnosti lidí, kteří toho vědí víc než já a mohou mě něco naučit, znělo lákavě. Byl to můj dávný sen.

Naším prvním úkolem – po opatření falešných dokladů – bude zajistit mi auto. Když jsem věděla, že nebudu muset pořád trčet v internátní škole, hned mi moje poslání připadalo o něco snesitelnější. Nicméně mi bylo jasné, že Keith se do shánění auta tak hrne jen proto, abych mohla samostatně řešit všechno, co bude tahle práce obnášet.

Také mi objasnil jednu věc, která mi zatím nedošla, i když asi měla. „Ty a Jill se zapíšete jako sestry,“ pověděl mi.

„Co?“ Bylo známkou mého sebeovládání, že jsem s autem nešla z cesty. Bydlet s vampýrkou je jedna věc, ale být s ní *příbuzná*? „Proč?“ chtěla jsem vědět.

Koutkem oka jsem viděla, jak pokrčil rameny. „Proč ne? To vysvětluje, proč budete tak často spolu – a taky je to dobrá záminka k tomu, abyste spolu bydlely. Na škole obvykle nejsou v páru studenti různého věku, ale... no... vaši ‚rodiče‘ slíbili škole tak štědrý sponzorský dar, že vedení změnilo obvyklou politiku.“

Byla jsem tak ohromená, že mě ani nepopadla chuť jednu mu vrazit, když se sebejistě zachechtal. Věděla jsem, že budu s Jill bydlet..., ale že budeme dělat, že jsme sestry? To bylo... divné. Nejen to. Bizarní.

„To je šílenost,“ řekla jsem nakonec, stále ještě šokovaná nato-lik, že jsem se nezmohla na lepší odpověď.

„Jenom na papíře,“ dodal.

To je pravda. Ale cosi na tom, že budu označena za *příbuznou vampýrky*, mi obracelo můj rád světa vzhůru nohama. Byla jsem na sebe hrdá, jak jsem se naučila chovat ve společnosti vampýrů, ale částečně to vycházelo z mého přesvědčení, že stojím mimo a dělám to kvůli své práci. Hrát Jillinu sestru mi připadalo příliš. Neslo to s sebou důvěrnost, na kterou asi nejsem připravená.

„Bydlet s jednou z nich pro tebe nemůže být zase tak těžké,“ poznamenal Keith a zabubnoval prsty na okýnko. Jako by mi brnkal na nervy. Něco na tom jeho příliš obyčejném projevu mě přimělo k úvahám, jestli mě náhodou nevede do pasti. „Na to jsi přece zvyklá.“

„To těžko,“ opáčila jsem a pečlivě volila slova. „Byla jsem s nimi maximálně pár týdnů. A většinu času jsem trávila s dhampýry.“

„To není žádný rozdíl,“ odpověděl přezíravě. „Když už, tak dhampýři jsou horší. Jsou opovrženímhodní. Ani lidi, ani tak docela vampýři. Produkty nepřirozených svazků.“

Hned jsem neodpověděla a radši jsem předstírala, že mě hrozně zaujala cesta před námi. To, co řekl, byla podle učení alchymistů pravda. Byla jsem vychovávána v tom, že obě rasy vampýrů, Morojové i Strigojové, jsou temné a špatné. Potřebují krev, aby přežily. Co za osoba musí pít krev jiným? Je to nechutné a jenom z pomyšlení na to, že brzy budu svědkem krmení Morojky, se mi dělalo zle.

Ale dhampýři..., to je ošemetnější záležitost. Nebo aspoň pro mě. Dhampýři jsou napůl lidé a napůl vampýři. Na svět přišli za časů, kdy se obě rasy svobodně mísily. Během staletí se ale vampýři oddělili od lidí a obě naše rasy se nyní shodnou na tom, že takové svazky jsou tabu. Rasa dhampýrů ale navzdory všem pravděpodobnostem přežila, přestože dhampýři spolu děti mít nemůžou. To můžou jedině s Moroji nebo s lidmi. Spousta Morojů se toho s radostí ujímá.

„Mám pravdu?“ ujistil se Keith.

Uvědomila jsem si, že na mě zírá a čeká, až mu odsouhlasím, že dhampýři jsou opovrženímhodní. Nebo možná doufal, že s ním budu nesouhlasit. Každopádně jsem mlčela už moc dlouho.